

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/97/2019
Identifikačné číslo spisu:	1408212066
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2021
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1408212066.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L.. W. Z., bývajúcej v N., A. X, zastúpenej JUDr. Zlaticou Višňovskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Slowackého 28, proti žalovanému L.. F. Z., bývajúcemu v N., M. Z. X, zastúpenému JUDr. Libušou Dočkalovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Lachova 32, o určenie, že rozsudkom uložená povinnosť vypratať byt nie je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 288/2008, o návrhu na odklad právoplatnosti a o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2018 sp. zn. 3 Co 165/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Návrhu na odklad právoplatnosti n e v y h o v u j e.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. novembra 2016 č. k. 22 C 288/2008-287 určil, že povinnosť žalovaného vypratať byt, uložená mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 3. februára 2005 č. k. 19 C 129/2002-120, nie je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. Výkonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa splnila svoju povinnosť zabezpečiť náhradný byt žalovanému, keď mu predložila vyhlásenie pani R. Š. o tom, že s ním uzavrie zmluvu o nájme bytu na T. ulici v N. na dobu neurčitú. Žalovaný na ponuku reagoval listom, v ktorom žalobkyni oznámil, že takúto ponuku nemôže pre finančnú situáciu prijať. Pokiaľ ide o posúdenie finančnej situácie žalovaného, mal za to, že zo samotného základu dane, ktorým žalovaný argumentoval, nie sú zistiteľné reálne príjmy žalovaného. Pri posudzovaní dôvodnosti odmietnutia náhradného bytu vzhľadom na výšku nájmu je potrebné posudzovať výšku nájomného vo vzťahu k vypratávanému bytu a nie vo vzťahu k sociálnym pomeroch osoby povinnej vypratať byt. Súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa zabezpečila pre žalovaného vhodný náhradný byt, pričom žalovaný bezdôvodne odmietol

uzavrieť zmluvu o nájme k náhradnému bytu do 30 dní od doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady. Súd prvej inštancie ďalej z vykonaného dokazovania konštatoval, že žalovaný užíval predmetnú nehnuteľnosť v rozpore s dobrými mravmi, keďže neplatil náklady spojené s užívaním bytu, ktoré si správca uplatňoval u žalobkyne ako nájomníčky a neskoršej výlučnej vlastníčky.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. októbra 2018 sp. zn. 3 Co 165/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a skonštatoval správnosť jeho dôvodov. Súd prvej inštancie podľa neho postupoval správne, keď sa primárne zaoberal posúdením existencie naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Dospel pritom správne k záveru, že naliehavý právny záujem je daný. Názor súdu prvej inštancie, že ďalšie viazanie povinnosti vypratať byt na zabezpečenie bytovej náhrady by predstavovalo v dôsledku zmeny pomerov medzi stranami sporu výkon práva na strane subjektu užívajúceho predmetný byt v rozpore s dobrými mravmi, zvlášť v prípade, ak zo strany žalobkyne došlo k zabezpečeniu zodpovedajúcej bytovej náhrady, považoval taktiež za správny. Vyhodnotenie otázky splnenia povinnosti zabezpečiť náhradný byt súdom prvej inštancie označil taktiež za vecne správne a dostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že povinnosť vypratať byt, podmienená zabezpečením zákonom alebo súdnym rozhodnutím určenej zodpovedajúcej bytovej náhrady je viazaná na kvalifikované doručenie písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady zo strany osoby, v ktorej prospech sa byt vypratáva. Predbežné vyhlásenie žalobkyne o zabezpečení bytovej náhrady a priložené vyhlásenie pani R. Š. možno podľa odvolacieho súdu, obdobne ako to posúdil aj súd prvej inštancie, označiť za právny úkon spĺňajúci požadované náležitosti. Vyhlásenie bolo písomné, riadne podpísané, dostatočným spôsobom identifikovalo osobu vlastníka nehnuteľnosti, osobu žalovaného, ako aj osobu žalobkyne, ktorá si touto cestou plnila povinnosť zabezpečiť žalovanému náhradný byt. Vyhlásenie obsahovalo dostatočne určité údaje o zabezpečenej bytovej náhrade, o výške nájomného, ako aj to, že vlastníčka bytu bola ochotná uzatvoriť zmluvu na dobu neurčitú tak, aby boli v plnej miere splnené podmienky zodpovedajúcej bytovej náhrady vo vzťahu k vypratávanému bytu. Odmietavý postoj žalovaného bol odôvodnený tiež poukazom na výšku nájomného. Aj s touto argumentáciou žalovaného sa súd prvej inštancie vysporiadal správne, keď uviedol, že pri posudzovaní dôvodnosti odmietnutia náhradného bytu vzhľadom na výšku nájmu je potrebné posudzovať výšku nájomného predovšetkým vo vzťahu k vypratávanému bytu a nie vo vzťahu k sociálnym pomeroch osoby povinnej vypratať byt. Na prenajímateľa nie je možné pri rozhodovaní o vyprataní bytu a posudzovaní primeranosti zabezpečenej bytovej náhrady automaticky prenášať ťarchu aktuálnej nepriaznivej finančnej situácie vypratávanej osoby. Samotná okolnosť, že v čase poskytnutia náhradného bytu zodpovedajúceho všetkým zohľadňovaným kritériám vo vzťahu k vypratávanému bytu, vypratávaná osoba tvrdila, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, nemení nič na tom, že zodpovedajúca bytová náhrada bola zo strany povinnej osoby skutočne zabezpečená. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom, že žalobkyňa zabezpečila zodpovedajúcu bytovú náhradu tak, ako jej to vyplývalo z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 3. februára 2005 č. k. 19 C 129/2002-120. Odmietnutie bytovej náhrady zo strany žalovaného s poukazom na nedostatky ponuky bolo správne vyhodnotené ako bezdôvodné. Ďalej odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa nevyporiadania ostatných majetkovoprávných vzťahov medzi stranami sporu, ako aj tvrdenie, že to bola práve žalobkyňa, ktorá konala v rozpore s dobrými mravmi, keď rôznymi formami obmedzovala žalovaného v užívaní predmetného bytu, nakoľko tieto neboli zo strany žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie ani pred odvolacím súdom žiadnym spôsobom preukázané. Odvolací súd sa tiež nemohol stotožniť s tvrdením žalovaného, podľa ktorého sa žalobkyňa nemohla efektívne domáhať ochrany svojho subjektívneho práva určovacou žalobou pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v dôsledku premĺčania práva na výkon rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV z 3. februára 2005 č. k. 19 C 129/2002-120. Takéto právne posúdenie by malo za následok podstatné sťaženie možnosti domáhať sa ochrany práv vyplývajúcich jednak z vlastníctva predmetného bytu, jednak z vyššie uvedeného rozsudku. Ustálená rozhodovacia prax súdov explicitne predpokladá a pripúšťa možnosť zmeniť v dôsledku zmeny pomerov pôvodné rozhodnutie viažuce povinnosť vypratať byt na zabezpečenie zodpovedajúcej bytovej náhrady. Takýmto rozhodnutím vo veci samej dochádza k zmene právnych vzťahov medzi stranami sporu založených predchádzajúcim právoplatným rozhodnutím súdu, v dôsledku čoho možno konštatovať, že rozhodnutie

súdu o tom, že rozsudkom uložená povinnosť vypratať byt nie je viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady, má konštitutívne účinky. V danej veci preto ide o osobitný typ určovacej žaloby, ktorú je potrebné spájať aj s účinkami spočívania premlčacej doby podľa § 112 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keď tvrdil, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces videl žalovaný v tom, že súd prvej inštancie do konania nepripojil súdny spis vedený na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 129/2002, čo mal byť závažný nedostatok, pretože v spomenutej veci bol vydaný konštitutívny rozsudok a v tomto konaní sa rozhoduje o jeho zmene deklaratórnym rozsudkom, pričom odvolací súd sa touto jeho námietkou v odvolacom konaní nezaoberal. Bez pripojenia spisu sp. zn. 19 C 129/2002 nemohol odvolací súd objektívne vyvodzovať akékoľvek právne závery. Spochybňoval tiež odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu čo do jeho kvality a nedostatočného vysvetlenia. Ak odvolací súd v odôvodnení spomínal zmenu pomerov z hľadiska dobrých mravov, nevyhodnotil ju primerane skutkovým a právnym okolnostiam. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil správanie žalobkyne, ktoré malo negatívny dopad do osobnej a majetkovej sféry žalovaného. Išlo o konanie vykazujúce znaky šikanózneho výkonu práva. Ďalej žalovaný predkladal v dovolaní vlastné tvrdenia o skutkovom stave a rozporoval tak odôvodnenie odvolacieho súdu. Žalovaný uplatnil tiež dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a odklon od ustálenej judikatúry dovolacieho súdu. V tejto súvislosti napádal odôvodnenie a argumentáciu odvolacieho súdu v otázke naliehavého právneho záujmu a vznesenej námietky premlčania. Námietku premlčania, ku ktorej sú súdy povinné prihliadať v každom štádiu konania, odvolací súd vyhodnotil v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom § 110 ods. 1 OZ a § 47 Exekučného poriadku. Neprihliadal na to, že oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Zo zistenej námietky nevyvodil správne závery, pretože ak na základe námietky súd zistí, že nárok je premlčaný, neskúma už meritum veci. Exekučným titulom v danom prípade bol rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 3. februára 2005 sp. zn. 19 C 129/2002, ktorý nadobudol právoplatnosť 10. mája 2005. Žalobkyňa podala 16. septembra 2008 žalobu vo veci o určenie zániku povinnosti zabezpečiť náhradný byt a určenie povinnosti vypratať byt. Tento petit určovacej žaloby nie je v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu správny, pretože kolидуje s existujúcim rozsudkom, a teda súd nemohol takému návrhu vyhovieť. Návrh na zmenu žalobného petitu žalobkyňa uplatnila až na pojednávaní 12. októbra 2016, ktorému súd vyhovel. Podľa žalovaného je nesporné, že žalobkyňa podala návrh na zmenu petitu oneskorene, po uplynutí desaťročnej lehoty, v ktorej bol rozsudok vykonateľný. Uplynutie premlčacej doby má za následok zánik vykonateľnosti, a preto so zmenou žalobného petitu po jej uplynutí nie sú spojené žiadne právne účinky. Závery odvolacieho súdu v bode 56. preto nie sú správne. Zmenený návrh žalobkyne je bez právneho významu, čo malo viesť k jeho zamietnutiu už súdom prvej inštancie. Poukazoval na odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1 Cdo 148/2004, 1 MOdbdo 1/2007 a 4 Cdo 87/2007. Záver odvolacieho súdu, že žalobkyňa preukázala naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení, nie je následkom vznesenej námietky premlčania správny. Zmenu žalobného petitu mohla žalobkyňa uplatniť najneskôr do uplynutia premlčacej doby plynúcej pre vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 3. februára 2005 sp. zn. 19 C 129/2002. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným nie je možné dopĺňať premlčaný exekučný titul doplňujúcim deklaratórnym rozhodnutím a preto závery odvolacieho súdu, ktorými priznáva deklaratórnemu rozhodnutiu konštitutívne účinky nie sú správne. Takýto názor odvolacieho súdu je neprijateľný, v dôsledku čoho je rozhodnutie neudržateľné a nesie znaky arbitrárnosti. Odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu názoru, pretože právo žalobkyne domáhať sa v exekučnom konaní vypratania bytu je bez akýchkoľvek pochybností premlčané. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veci naliehavého právneho záujmu argumentoval rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 3 Cdo 112/2004 a 1 Cdo 36/2008. S odkazom na uvedené argumenty žiadal žalovaný žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov v plnom rozsahu. Žalovaný tiež žiadal odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom tento návrh odôvodnil tým, že

existuje predpoklad úspešnosti dovolania a existujúci stav založený rozhodnutím odvolacieho súdu vytvára hrozbu vzniku ťažko napravitelnej ujmy spočívajúcej vo vypratání bytu.

4. K podanému dovolaniu sa v určenej lehote vyjadrila žalobkyňa. Oba dovolacie dôvody žalovaného označila za nedôvodné a s argumentáciou, ktorá neobstojí. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z rozsiahleho preskúmania skutkového stavu a podrobnej analýzy právnej stránky tejto veci, pričom sa v dostatočnej miere zaoberal a vysporiadal aj so všetkými námietkami vznesenými zo strany žalovaného v odvolacom konaní. Na tomto základe navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

13. Nad'alej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

14. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ "prípustnosť" dovolania z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný namietal, že súd prvej inštancie do konania nepripojil súdny spis vedený na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 129/2002, pričom odvolací súd sa touto jeho námietkou v odvolacom konaní nezaoberal. Spochybňoval tiež odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu čo do jeho kvality a nedostatočného vysvetlenia. Odvolací súd podľa neho nesprávne vyhodnotil správanie žalobkyne, ktoré malo negatívny dopad do osobnej a majetkovej sféry žalovaného, čím malo ísť o konanie vykazujúce znaky šikanózneho výkonu práva.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená.

18. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

19. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

20. V prejednávanej veci žalovaný uplatnený dovolací dôvod nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. neuviedol relevantnú právnu otázku, ktorú riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. V nadväznosti na uvedené považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť, že na to, aby určitá otázka mohla byť z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP relevantná, musí mať zreteľné charakteristické znaky v tom zmysle, že je to otázka právna a nie skutková a musí byť vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť a následne dôvodnosť dovolania, čo v danom prípade znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

21. K námietke žalovaného o nepripojení súdneho spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 19 C 129/2002 dovolací súd uvádza, že jeho nepripojenie k preskúmanému konaniu nezakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Námietka o tom, že súdy si nemohli overiť právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia neobstoí, pretože meritórne rozhodnutie v predmetnej veci, vrátane vyznačenej doložky právoplatnosti pripojila žalobkyňa už na začiatku konania ako prílohu žaloby a súd prvej inštancie sa s ním mal možnosť riadne oboznámiť, rovnako tak ako neskôr aj odvolací súd. Pokiaľ považoval žalovaný za potrebné predložiť konkrétne listiny z konania sp. zn. 19 C 129/2002 v prejednávanej veci, aby preukázal údajný rozpor v tvrdeniach žalobkyne, mohol tak urobiť sám po nahliadnutí do predmetného spisu a využiť takéto listiny ako prostriedok procesného útoku. Je teda zrejmé, že touto skutočnosťou nemohlo byť porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o námietky žalovaného, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil správanie žalobkyne, ktoré malo negatívny dopad na žalovaného vo viacerých sférach jeho života, tieto tvrdenia nie sú rovnako tak spôsobilé založiť porušenie práva na spravodlivý proces. Subjektívna nespokojnosť s rozhodnutím a s tým, ako vyhodnotili vo veci konajúce súdy zistený skutkový stav nepredstavujú relevantný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj vyplýva z predchádzajúcich bodov.

22. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany konajúcich súdov nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP neexistuje (nie je daný).

23. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) odôvodnil žalovaný tým, že napádal odôvodnenie a argumentáciu odvolacieho súdu v otázke naliehavého právneho záujmu a vznesenej námietke premlčania.

24. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre

posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne vzhľadom na obsah dovolania splnené nebolo. Žalovaný v dovolaní nešpecifikoval právnu otázku, o ktorej tvrdí, že sa pri jej riešení súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe. Z ním vznesených námietok smerujúcich voči právnej argumentácii v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, možno spoľahlivo vyvodiť jedine nespokojnosť žalovaného s rozhodnutím odvolacieho súdu čo do vysporiadania sa premĺčaním a existenciou naliehavého právneho záujmu v danej veci. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a dovolací súd na ich základe nemôže vykonať meritórny dovolací prieskum.

25. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

26. Návrhu žalovaného na odklad právoplatnosti dovolací súd nevyhovel, pretože tu neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 444 ods. 1 CSP, ktoré by prevážili nad princípom právnej istoty.

27. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.